

Türkü Kokulu

— redfer · 26 Mayıs 2024

*

ne güzeldir ismi
bizi anlatır
türkü

bir beşğin ipinden başlar türkünün hikayesi
orada vurulur mayası
umudu ,hayali ,duası
o beşğin ipinde yolculuk yapar önce
bir ana yüreğinden taşıp
nakış nakış işlenir türkü

türkü kokulu memleket
ana göğsü gibi cennet kokar
bir somun ekmeği ikiye bölsen
yarısı anadolu
yarısı rumeli kokar
o doyumsuz sofraların baş tacı
öpüp de başımıza koyduğumuz nimet kadar
gönlümüzün ilacı ezgilerdir türküler

başak tarlasını gökyüzüne ulaştıran
kınalı dağlar ötesinden
turnaların kanadıyla yar göğsüne usulca süzülen ninnidir

zamandan sıyrılmış tüm çağların acısını
dipdiri tutar hasretini ve sevdasını
diyar diyar dolaşıp
toprağın her çeşit rengini döker üzerimize
saf, pak ve tertemiz

bir duruştur türkü
her satırından görkem dökülen
dokundukça gönül kafesine
süzülür oradan ne varsa
sesinden sözüne

bazen bir elif miktarı çekilir gamlar yukarı
bir turna yakarışıyla
o turnanın kanadına tutunup
yolculuklar yapılır diyarlara
cönk defterlerini açar
sayfa sayfa koşuklar, deyişler, remizler düşürülür
en kırılğan yanlarımıza

en çok da aşkı severiz türkülerde
bir servi ağacından biliriz boyunu
gece midir daha kara olan
yoksa saç mı
didarının ziyası ay ve güneşe nispet yapan
o nazlı sevgilidir aşığın gönlünde taht kuran
sevmenin en damıtılmış, en ari hisleridir
o yarin sözlerinde kulaklarımızdan gönlümüze damlayan

hayata bakılan bir penceredir türkü
bir türkünün nağmelerinden dökülenler
yine hayatta durulan yerdir
heybeye yüklenen nevalar
kimi gün acıya
kimi gün sevdaya dönüşür

en büyük düşmanı
mesafelerdir kiminde
engel bildiği yollarla ve dağlardır kavgası
kah yalvarır
kah meydan okur
gür ve hoyrat sesiyle
umudu turnalardır
yare selam gönderme
sıladan bir haber alma hevesiyle

dert çeşit çeşit
söz türlü türüdür her canda
dile gelmese de tele dökülür bir tamburanın bağrında
gönlünden avucuna indi mi gamlar
önce onun gövdesi anlar
acıdan kabaran sinesinde elleri söyler
tambura ağlar

toroslar mor sümbüllü tacını taktığında
aşığın kabaran yüreğinde tek çare
bir curanın mızrabının ucundadır
munzurun başındaki karını
çiğdemlerin dilinden türküler bilir
bozlaklardan öğrenirsin mertliği, yiğitliği
yaptığı kavganın gür sesini
bir ağıt gibi dinlersin

kışladan sılaya sızan
rediflerden ölüme koşanların hikayeleridir hepsi
bir insan ömrüdür
bir ömür sitemdir türkü
düzen kurar, düzen bozar sözündeki gücüyle
zalimin zulmüne meydan okurken
bir civanmertin nefesinden
yiğitliği çağlar aşan cesaretin kamçısını
bu destanın ruhundan yeriz hislerimizin üstüne

bir ozanın aleme yüklediği manadan

kaç nefes hisse alır payına
toprağın tek serveti olduğunu söylerken
güzelliğın on para etmez derken
bu bendeki aşk olmasa sözünden
bize sevginin ve sevgilinin anlamını
muhabbet süzgecinden geçirmemizi öğretir

bir kavalıdan dağılan buğulu sesler
maddeye bulanık ruhunu yırtıp yırtıp koparıp
soyarak bedeninden dünya yükünü
varlığının sebebinde hikmet ararsın
bir garip çoban mihmandarlık eder iki nefesten
çiçek böcek gözüyle baktığın tabiatıta
bir derviş hırkasıyla seyr-ü sefer edersin

acı nasıl anlatılırdı iki tel bir nefes olmasa
zılgıt olmasa
kalbin coşkusunu ne kadar yükseltebilirdik
elemi, derdi, sitemi
boy boy yükselen dağlar
uzayıp giden yollar olmasa
nereye yükleyecektik aslının sevdasını
keremler gönül koyar mıydı sevda yoluna

kavgaların hiddetini toprak hissedecek miydi
efenin şaha kalkışını rüzgar kesebilecek miydi
türküler kucak açmasa insana
derdini çekebilecek miydi dünyanın
bir avucun kınasından
bir duvağın arkasından
hem vuslatı
hem hicranı okuyabilecek miydi

bu topraklarda
türkülerimiz tütmeye devam edecek dağ dağ, yayla yayla
türkülerimiz köyümüz, köylümüz, memleketimiz

redfer